

5984
2107
PP

PROPOSITIONES ALIQUOT

AD

HOMŌEOPATHIAM CONFIRMANDAM

APTÆ.

THESIS

AD

OBTINENDUM EXERCENDI IN HOC IMPERIO MEDICINAM JUS,

ANTE SALUBERRIMAM FLUMINIS JANUARIÆ FACULTATEM,

DOCTORE BENEDICTO MURE,

LUGDUNI GALLIARUM NATO,

EXAGITATA ET DEFENSA.

Διὰ τὰ ὁμοία νόσος γίνεται, καὶ διὰ τὰ
ὁμοία προσφερόμενα ἐκ νόσου-των ὑγιαίνονται
..... διὰ το ἐμείν ἔπετος παύεται.

Ἱπποκράτης
περὶ τοπων τῶν κατ' ἀνθρώπων.

FLUMINE JANUARIO.

EX IMP. ET CONST. OFFICINA TYPOGRAPHICA J. VILLENEUVE ET SOCIORUM, .

MDCCCLXIII.

FLUMINENSIS MEDICINÆ FACULTAS.

RECTOR.

DOMINUS JOSEPHUS MARTINS DA CRUZ JOBIM.

DOMINI PROFESSORES.

PRIMO ANNO.

F. DE P. CANDIDO.....	Physicæ Medicæ.
F. F. ALLEMAO.....	Botanices Medicæ et Zoologiæ elementorum.

SECUNDO ANNO.

J. V. TORRES HOMEM. <i>Præses</i>	Chymicæ Medicæ et Mineralogiæ elementorum.
J. M. N. GARCIA.....	Generalis et specialis Anatomicæ.

TERCIO ANNO.

J. M. N. GARCIA.....	Generalis et specialis Anatomicæ.
L. DE A. PEREIRA DA CUNHA.....	Physiologiæ.

QUARTO ANNO.

L. F. FERREIRA, <i>Impugnator</i>	Pathologiæ externæ.
J. J. DA SILVA.....	Pathologiæ internæ.
J. J. DE CARVALHO.....	{ Pharmacopœuticæ, Materiæ Medicæ, especiatim { braziensis, Therapeutices et artis formulas { componendi.

QUINTO ANNO.

C. B. MONTEIRO.....	{ Operationum, Anatomicæ topographicæ et ap- { paratum.
F. J. XAVIER.....	{ Partuum, morborum mulierum prægnantium ef- { fectarumque et recens natorum.

SEXTO ANNO.

T. G. DOS SANTOS.....	Hygienæ et Historiæ Medicinæ.
J. M. DA C. JOBIM.....	Medicinæ legalis.

M. F. P. DE CARVALHO.....	{ Clinicæ externæ et Anat. Patholog. ad illam { pertinentis.
M. DE VALLADÃO PIMENTEL, <i>Impugnator</i>	{ Clinicæ internæ et Anat. Patholog. ad illam { pertinentis.

PROFESSORES VICARII.

A. T. DE AQUINO.....	{ Sectionis Scientiarum accessoriarum.
A. F. MARTINS.....	
J. B. DA ROSA, <i>Impugnator</i>	{ Sectionis Medicæ.
DESIDERIUS.....	
D. M. DE A. AMERICANO.....	{ Sectionis Chirurgicæ.
L. DA C. FEIJO, <i>Impugnator</i>	
L. DE A. P. DA CUNHA.....	Minister à Secretariæ secretis.

Medicinæ facultas, sententias in quolibet these exigatas, proprias solummodo suis auctoribus, nec à se ulla modo comprobatis aut improbatas esse decrevit.

MEDICORUM BRASILIENSIVM

CORPORATIONI.

D. D. O.

Dr. Mure.

Illustrissimi Professores.

Plenum periculis et forsè temerarium ante istam medicinæ facultatem, principia homœopathiæ vindicandi, consilium nonnullis videbitur. Nec ego similis metûs expers prodirem et viribus meis tam superiorem causam susciperem, nisi duplex melioris sententiæ causa, indulgentia et iudicium meorum in veritatem amor immensus, adesset.

Dies enim ortus est varios et dispersos scientiæ ramos, ad primordiale truncum revocandi; quid veri, quid salutaris apud varias scholas discriminandi. Solâ quippe partium singularum perfectione, integer monumenti ordo resurgere potest. Nec cuiquam aliæ orbis terrarum scholæ, ista gloria meliore jure continget, quam hujus fluminis facultati, tantis jam titulis apud remotas gentes decoræ, tam doctis professoribus ornatæ.

Novitates equidem jamdudum doctis corporationibus insensas est traditum, et legitima quibusdam in locis et temporibus traditio. At æquè talem opinionem homœopathiæ apud Europæ meridionalis populos grassanti applicari, non licet. Sic illa apud Italos plurimorum principum et regum, doctorum et academicorum favorem retulit. Antè Academiam medicam Neapolitanam, sæpè et extensè enodata, et jussu regio, publicis fuit experièntiis probata. Francisco Primo et Augustæ illius conjugii, Imperatricis ad hæc littora nuper advectæ parentibus, salutem suam curandi unica et familiaris methodus fuit, homœopathica. Nec minùs apud Iberiæ populos accepta. Olysiipponis cultiores incolæ et inter alios vir illustris et litteratus, Silvestris Pimheiro Ferreira, illius diffusioni favent. Missum à doctissimâ medicorum Lusitanorum concione, homœopathiæ inventori honorificum à me visum fuit cartularium. Lusitanus etiam civis, primus in hæc terrâ homœopathiæ nuncius et strenuus defensor, eminentis ingenii vir, Dr. J. da Gama e Castro, me suadente prodit.

Parem igitur apud istos Lusitanæ gentis filios, favorem homœopathia obtinebit. Terra enim novitatum utilium amantissima, recentis et antiquæ medicinæ principia componendi, opportuna sunt tempora. Quis vestrâ illustrissimi professores, immensas artis diagnosticæ divitias miratus, simul therapeutices recentis inopiam non deservit. Mali causas et sedes cognoscere quidem gratissimum est medico, sed rimedia applicanda malo detecto reperire gratum quoque et utilius.

Ego quidem tanti inventi auctorem paucos dies post illius obitum, et antè tam dignos auditores celebrare gloriatus; utilissimum scienciæ, humanitati, et isti imperio officium conferre; indignum Hahnemann meo magistro et meis ipsis iudicibus, silentium aut diversum sermonem ratus sum. Nullam regionem magis medicinæ renovatæ præsidio, quam istam carere, ubi naturæ magnitudo viribus humanis impar undique urget, ubi male, immenso imperii spatio adest æquatus civium numerus, ubi tropicorum speciales permulti morbi grassantur; immensam laudis fontem medicis Brasiliensibus aperire, si illi, floræ indigenæ innumeros thesauros Hahnemann duce medicinæ applicuerint, et Europæ studiosæ tradiderint, tantæ operæ perficiendæ auxilium facultatis istius non frustrâ implorare existimavi.

Tertio nonas septembris A. D. — MDCCCXLIII.

BENEDICTUS MURE,

Dr. Monspelienis.

PROPOSITIONES ALIQUOT

AD

HOMOEOPATHIAM CONFIRMANDAM

APTE (*)

I. Duo in quâlibet scientiâ contineri debent, praxis scilicet et theoria. Duo itidem in scientiâ medicâ observanda, experientiæ scilicet clinicæ et notions physiologicæ. Sic Anatomix pathologicæ studium, Anatomix normalis expositio antecedit, et clinicis observationibus, suam lucem præstare physiologia solet.

II. Materia medica pariter, physiologicis observationibus niti debuisset antequam therapeuticæ arma adversus morbos adhibenda præberet. Sola autem inter alios medicinæ ramos, physiologico experimento hactenus summo artis et humanitatis detrimento destituta est. Spurias materiæ medicæ fontes, illustrissimi medicorum, jam dudum frustrâ denunciaverunt. Celeberrimus Bichat, præteritis aliis, illam incohærentem absurditatum molem declarat. Haller equidem illi renovandæ aptum principium nactus talibus hoc inculcabat: *Nempè primum in corpore sano medela tentanda est, sine peregrinâ ullâ miscelâ; odoreque et sapore ejus exploratis, exigua illius dosis ingerenda et ad omnes, quæ indè contingunt affectiones, qui pulsus, quis calor, quæ respiratio, quanam excretiones attendendum. Indè ad ductum phenomenorum in sano obviatorum, transeas ad experimenta in corporæ agroti.* Sed tale monitum, aut neglectum, aut despretum, nemini antè Hahnemann dignum attentione visum est.

III. Primus Hahnemann illud ingens philosophiæ et scientiæ desideratum juvantibus discipulis explevit, pathogeneticam scientiam condidit, et materiam, medicam puram, sublime apud posteros futurum gloriæ monumentum é fundamentis extruxit. Illius vigilibus curis attentè effectus secundarii medicamentorum, a primariis distincti fuerunt, ne fallax et periculosum humanitati levamen offeratur. Longo in homine sano experimento virtutes cujusque medicamenti detectæ sunt et ritè morbus artificialis ab illo provocatus, in omnibus illius phasibus, et longâ symptomatum comitante catervâ descriptus fuit.

(*) Medicinæ facultas, opiniones in quâlibet thesi exagitatas, nec improbare nec approbare, se s ipsis constitutionibus jubentibus, sustinet.

IV. Sic tandem, physiologia pretiosâ naturalium virium cognitione aucta, certius auxilium medicinæ præstat, cui nomen physiologicæ meritò imponere fas est. Quis enim Doctorem Broussais, suæ doctrinæ, nomen physiologicæ imponentem, quamvis Hahnemannianos labores nesciret, quibus deficientibus tantum physiologicis scienciis deerat, præmaturè et intempestivè egisse negare posset?

V. Lex Similium, non fuit theoreticum systematis præconcepti supplementum, sed necessariâ connexionè, ex experienciâ purâ defluxit. Breviter enim probatum fuit, medicamenta specifica, ea ipsa in agro curare, quæ in homine sano, primario effectu suscitaverant. Sic Hydrargirum lûi venereæ, Sulphur herpetibus, Ipecacuanha vomitui, Opium lethargiæ obstant; sic virus vaccinium variolarum horrendum flagitium prævenit.

VI. Indè novum et fecundissimum principium, physiologiæ additum: Lege quidem contrariorum corpora inorganica regi, viventia autem similia. Adest quippè perpetuus in viventibus corporibus repulsus, quo omninò contrarius, primariæ actioni effectus producitur; nec ullum medicamen agrotanti prodest nisi illud quod naturæ repulsus provocat, morbo debellando primario effectu similis, contrarius secundario.

VII. Minimorum medicamentorum usus, mirabile quoque inventum, non homœopathiæ necessaria conditio, sed utilissimum incrementum et naturalis consequentia. Quandò medicus primarios medicaminum effectus morbo opponere et naturæ impetui arginem ut ità dicam objiciebat, ingenti quidem ad hunc finem obtinendum parte egebat; medicus autem homœopathicus sedulus naturæ interpres et minister, minimam dosem adhibere debet ut illius naturalem impulsus auxilietur. Aliter periculosam crîsem provocaret. Sic antiquæ medicus scholæ, narcoticas præparaciones quotidîe crescentes, dolorum violentiæ, aut somni defectui opponit, medicus autem Hahnemannianus tenuissimis opii particulis, ventris pigritiam aut lethargicum soporem vincit.

VIII. Formularum simplicitas, medicinæ quoque progressibus et morborum sanationi utilissima. Ignota enim hactenùs virium pathogeneticarum affinitas et dubius est, qui ex pharmacorum mixtione effectus resultare possit. Quomodò igitur rationalis medicus, in complicatâ formulâ, quid juvet, quid noceat, sentiet et in alios casus fructum experienciæ deducet? Studiosus autem medicus in vastissimâ materiæ medicæ copiâ, appropriatum cuique morbo medicamen facillè inveniet et quâlibet adulterâ mixtione abstinerebit. Hæc enim Hahnemann tradit: Specificum medicamentum, nullo adjuvante corroboretur, aquâ purissimâ aut aliâ substantiâ inertî excipiatur, si correctivo eget ad tenuissimam partem minuatur.

IX. Quemadmodum arbitrarias materiæ medicæ divisiones, Hahnemann

solo æquavit, sic et morborum abstractorum classificationes inutiles proclamat. Quoties autè illum debellatum et semper redivivum outologiæ monstrum apparuit! Diruere equidem facillimum, sed nisi aliquid ruinis substitutum fuerit, errores recentiores antiquorum errorum loco nascentur. Continuè illi systematum fictitiorum creationi Hahnemann tandem finem posuit, materiæ enim medicæ simplicitas, invictè et pathologiæ communicatur. Factorum longa et studiosa observatio, est medico homœopathico unica eligendi medicamenti methodus, hyptheses et abstractiones ab illo inutiles meritò declarantur.

X. Per se ipsam medico parùm utilis diagnosi, utilissima autem si homœopathiæ inserviat. Mirabiles equidem et æternùm commendabiles, vigiliæ medicorum, quorum curis internæ morborum sedes determinari potuerunt. At nisi talem notionem specificus (id est homœopathicus) medicamentorum usus comitetur, quid medico prodest? Adsint in exemplum herpeticæ cutis læsiones, quorum ingens numerus, insanabilis evadit, quamvis illorum sedes et materialis aspectus palàm oculis observantibus pateant. Nec ideò diagnosi negligi aut contemni debet. Imò materiæ medicæ puræ, plurimas occultas divitias, diagnosi ritè applicata deteget et ad morbos curandos certissimum medicamen indicabit

Sic fœdere pacto, filii Æsculapii, hominum salutem conservare et scientiam augere invicem conabuntur. Homœopathia, diagnosticis methodis efficacior evadet, facilius morbi cujusque sedem et medicaminum actionem electivam melius determinabit.

Allopathia autem imperfectionibus, quibus suis ipsis ducibus confitentibus hactenùs deturpata est, liberata, legitimam materiam medicam possidebit; quid salutare in morbis fuit administratum confirmabit, quidquid dubium elucidabit, quidquid nocivum deteget et rejiciet; concussam populorum fidem Æsculapio reducem conciliabit. Utinam tanti boni principium, in hoc loco, et à paucis istis lineis oriatur!

HYPPOCRATIS APHORISMI.

I.

Vita brevis, ars longa, occasio præceps, experientia fallax.

. . . . — SECT. I. — *Aph.* 4.

II.

Ad extremos morbos extrema rimedia exquisitè optima. — SECT. I.

— *Aph.* 6.

III.

Paulo deterior et potus et cibus, jucundior autem eligendus potius, quàm meliores quidem sed ingratiore. — SECT. II. — *Aph.* 38.

IV.

Duobus doloribus simul obortis, non in eodem loco vehementior obscurat alterum. — SECT. II. — *Aph.* 46.

V.

Multùm et de repentè evacuare aut replere aut calefacere, aut frigefacere; aliter quocumque modo corpus movere, periculosum est. Enimverò omne nimium naturæ est inimicum. Quod verò paulatim fit, tutum est: tum alias et si quis ex altero ad alterum transeat. — SECT. II. — *Aph.* 51.

VI.

In morbis acutis extremarum partium frigus, malum. — SECT. VII.

— *Aph.* 1.

*Conformem facultatis constitutionibus, istam thesim a me repertam
esse declaro.*

DR. TORRES-HOMEM.